3 MART ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/09 No:703
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

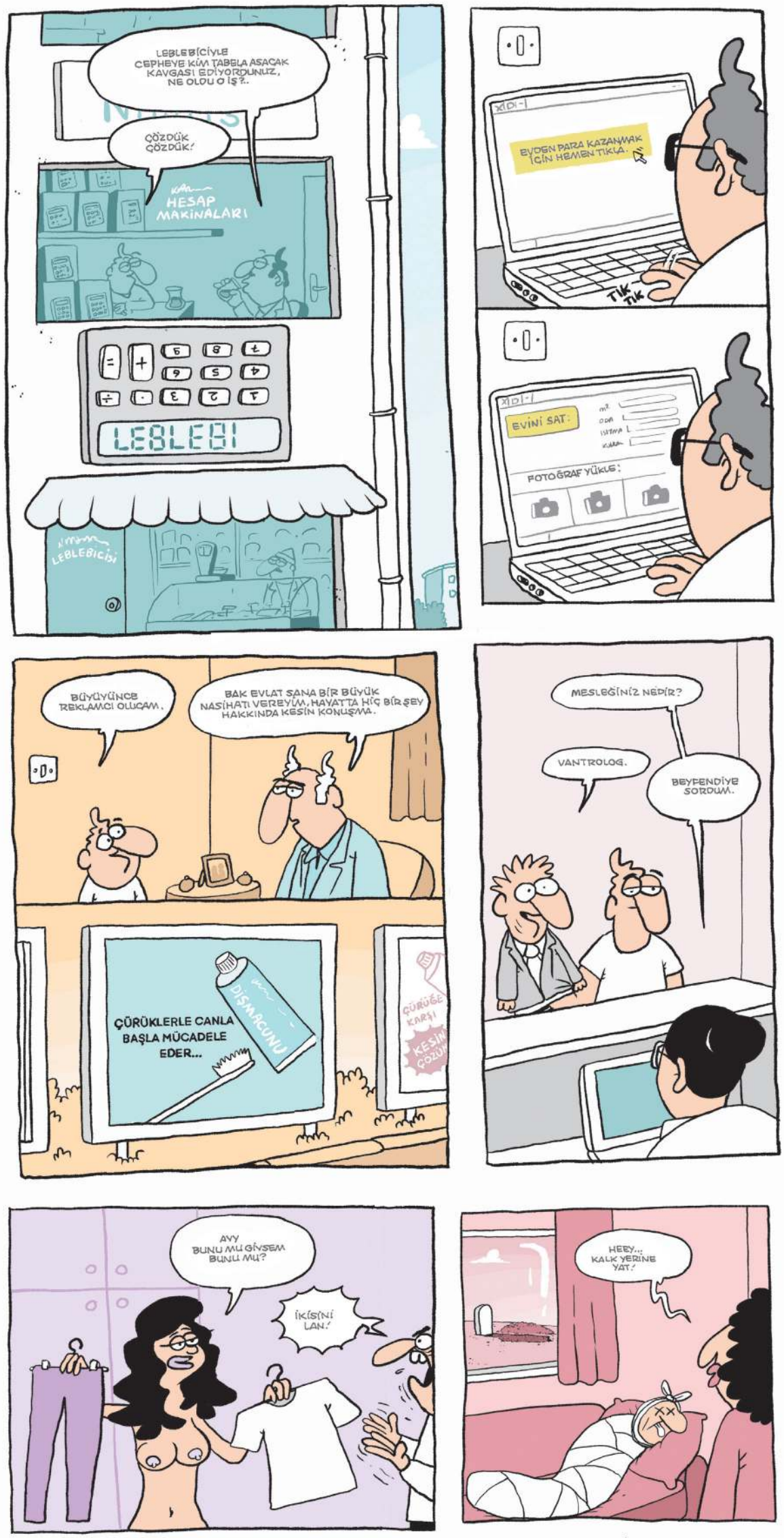
İcra dairelerinde son bir yılda dosya sayısı 1 milyonun üzerinde arttı. Borcunu ödeyemeyen vatandaşın varlığına haciz yoluyla el konulurken, Sanayi ve Teknoloji Bakanı Mustafa Varank yeni misyonumuzu açıkladı: "Türkiye'yi uzay ligine taşıyacağız.

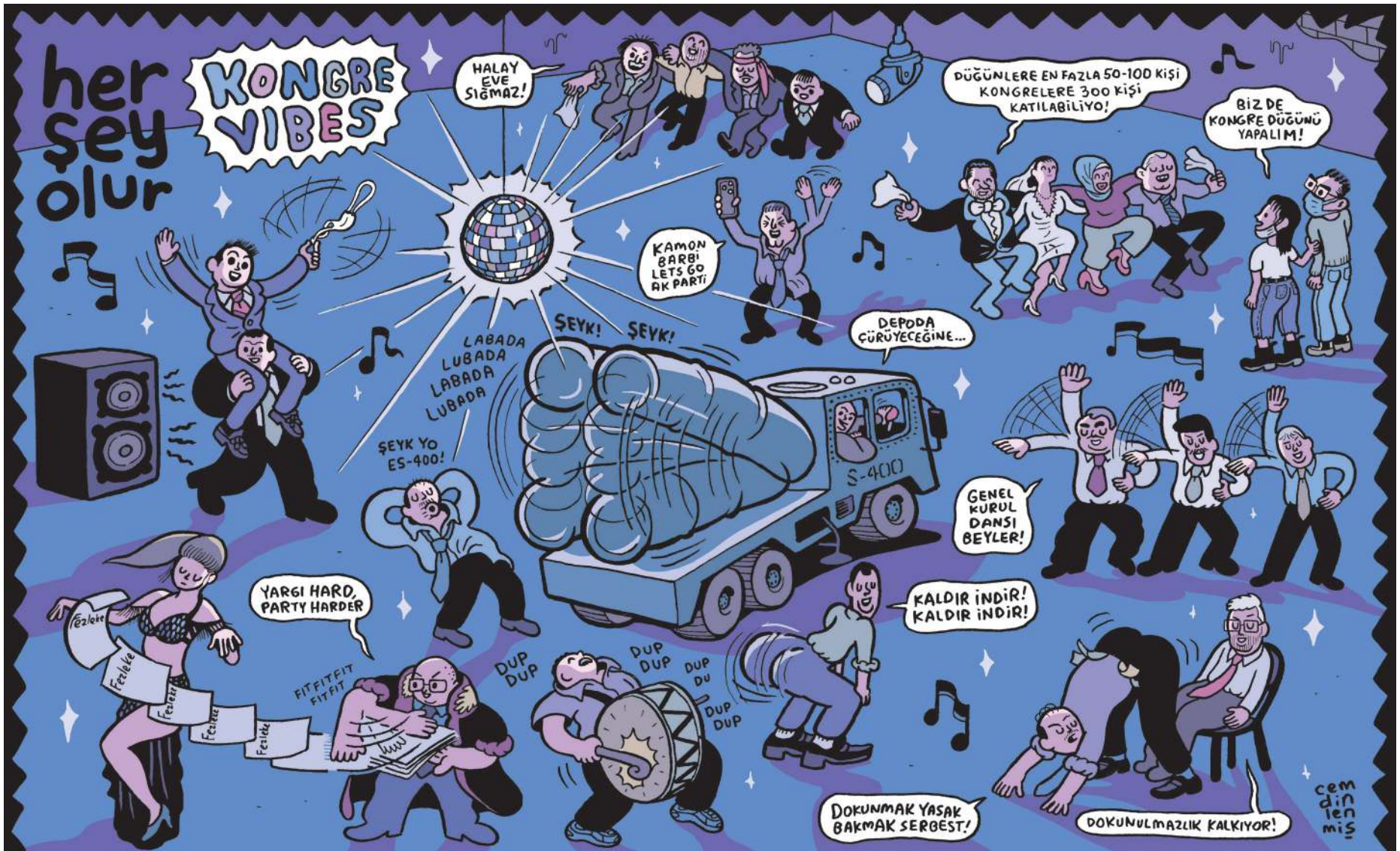

mert Dolapçıoğlu

İLKER ALTUNGÖK

Yeşilçam Fakirliği

Şimdi bir geriye yaslanın ve romantik bir nostaljiyle izlediğiniz klasik Yeşilçam filmlerini düşünün. Gördüğüm kadarıyla çoğumuz, bu filmlerdeki dünyaya özlem duyuyor, o yıllarda hayatın ne kadar da güzel, tüm zorluklara rağmen ne kadar da masum ve mutluluk verici olduğu hissiyle doluyoruz.

Tabii bu durum için en sık getirilen açıklama mâlûm: Aslında o yılları değil, çocukluk ya da gençliğimizi, yani o zamanlardaki kendimizi özlüyoruz. Bu varsayım bir yere kadar çalışsa da yirmi birinci yüzyılda doğanların, 60'ların 70'lerin filmlerindeki dünyaya özlem duyuyor olmalarını açıklamıyor. Zaten dikkatli bakarsak, bunun başka bir izahının da olabileceğini görüyoruz.

Öncelikle bir kabadayı, fabrikatör falan başlarına bela olsa da, mutlu olan, en azından bela öncesinde ve film icabı da olsa belayı bertaraf ettikten sonra fakir ama mutlu insanlar, aslını isterseniz çoğumuzdan zenginler. Şimdi "çoğumuzdan" dedim ama kulak asmayın; bir ihtimal dergimizin okurları arasında bir iki kalantor da vardır diye, yoksa hepimiz birbirimizi biliyoruz.

Aslında dünyanın kalanında da geçerli bir durum bu: Bir kaç yüzyıldır ilk defa, yeni kuşak bir önceki kuşaktan daha fakir. Yeşilçam fakirlerine bakın hele; Turist Ömer gibi iyice itini kopuğunu saymazsanız, hemen hepsinin iyi kötü bir evi olduğunu görebilirsiniz. Hatta bu kimi zaman müstakil, birden çok katlı, günümüzdeki rayici birkaç milyon doları bulabilen bir gayrimenkul olabilir. Yaşar Usta'nın milyarder, para babası, fabrikalar sahibi Saim Bey'e posta koyduğu Bizim Aile filminde mesela, bahçesiyle birlikte, müteahhite verseniz karşılığında sekiz on daireden aşağısını almayacağınız bir ev var. Yalancı Yarim'de Tarık Akan'ın ağabeyi Metin Akpınar'a nişanlım diye tanıştırdığı fakir bir pazarcının kızı Emel Sayın'ın ailesi de nereden baksanız emlakçı tabiriyle "okazyon" bir köşkte yaşamaktadır. Fabrika işçisi Hülya Koçyiğit'in patronun oğlunu tavladığı Sev Kardeşim filminde ana mesele zaten patronun Hülya Koçyiğit'in babası Münir Özkul'la oturduğu köşkü satın alıp yerine fabrika kurmak istemesidir. Gülen Gözler'de Adile Naşit evini ipotek ettirip borç alır, Petrol Kralları'nda Zeki ve Metin'in evini Ali Şen almak istemektedir.

Bunlar tabii dikkat ederseniz genelde Ertem Eğilmez filmleri. Oraya da bir mim koyalım, Eğilmez'in yarattığı "fakir ama mutlu ailelerin, zengin ama şımarık ailelere karşı mücadele edip (e mücadele bir sınıf mücadelesi değil de aşk için falan olduğu için) yine fakir ama mutlu kalmaya devam edebildikleri evrenin gerçek hayatta maalesef o zamanlar da pek bir geçerliliği yok. Hatta Suavi Sualp ustamızın ateşlediği ve Natuk Baytan'ın kurduğu absürd evrenin Sakar Şakir, Sahte Kabadayı, Yedi Bela Hüsnü gibi filmlerin absürd evreninde bile ya gecekonduda yaşar ya kiracıdır kahramanlar, yani bütün absürtlüklerine rağmen daha gerçekçidir.

Ama hadi Eğilmez fakir aileleri köşklere konduruyordu, Canım Kardeşim'de bile ev sahibi derdi yoktu diyelim; dönemin ruhunu daha iyi anlatan, toplumsal gerilimi de yansıtan filmler de yine özlem uyandırıyor. İnsanlar gecekonduda da olsa kendi evlerinde oturmaya devam ediyorlar ya da maaşlarının çok az bir kısmını kira olarak veriyorlar. Yani bakmayın, ciddi bir muhasebe yapacak olursak yine hepimizden zenginler.

1980'lerle birlikte Yeşilçam filmlerindeki kahramanlarımızın da aslında bu açıdan da fakirleşmeye başladıklarını görürüz. Ev sahibi, kira derdi bu dönem filmlerinde daha çok karşımıza çıkar ama örneğin Kılıbık'tan aklımızda kalan, Kemal Sunal'ın maaşının onda birinden az kira ödediğidir. (Gerçi Ali Şen de o yüzden kovmak istemektedir Kemal Sunal'ı evinden ama allasen onu kovup çok çok iki katına başka birine verecek, günümüzde bizim elimize geçenin yarısı, kimi zaman yarısından fazlası gidiyor kiraya)

Tamam kira derdi eklenir ama günümüze kıyasla eksik olan masraf kalemleri saymakla bitmez: Cep telefonu, internet, netflix, trendyol derken bütün o filmlerdeki tek bir mahallenin tüketimini tek başımıza yapıyoruz neredeyse. Hadi kredi kartı ekstresinin muadili olarak veresiye defterindeki borcun hesabını soran esnaf var diyelim ama bizi bugün strese sokan masraf kalemlerinin bir çoğu eksik. Yani, söylemesi acı ama, kendisinden önceki kuşaktan daha az refaha sahip ilk kuşak olarak, Yeşilçam'ın "fakir ama mutlu" ailelerine kıyasla daha fakiriz. Çünkü onlardan daha çok bile kazanıyor olsak (kazanmıyoruz) kazandığımızdan fazlasını harcamadan mutlu olamıyoruz.

KAÇAK

KİMSE KIMILDAMASIN!

cihan kılıç

MÜDÜR HANGİNİZ?

B... BNE.

BOŞALT KASAYI!

ÇABUK OL LAN!

GİT ŞUNA Bİ BAK!

YÜRÜ YÜRÜ!

HEHHEH.

BAS GAZA HADİ.

KUSURA BAKMAYIN BEYLER!

ÇUVAL KALIYOR SİZ İNİYORSUNUZ.

***** ÇOCUU.

VROOUUU!!!

O GECE

EDİRNE
NÜFUS: 450.000

İPSALA SINIR KAPISI

ANNE!.. BABA!..

KUSURA BAKMAYIN.

YALNIZ DEVAM EDİCEM.

şerrefsizz!!!..

GİT

HRŞŞ!!

FOSSSS

HŞARŞIK...

KUSURA BAKMA KARDEŞ...

BİRKAÇ AY SONRA/BERLİN.

...TABİ CANIM, AÇAYİP Bİ KORKU İKLİMİ HAKİM. İNSANLARIN HAYALLERİ KALMADI. ÜLKEM ADINA ÜZÜLÜYORUM...

SON

AYNEN ABİ

Hayatımın büyük bölümünü ilkokulda tanıştığım kapalı arkadaş grubumun içinde geçirdim. Aynı şeyleri sevip aynı şeylere kızdık, aynı yemekleri yiyip aynı filmlere gittik. Gerçek Dünyayla ilişkimizi azami seviyede tuttuk, fazlasına da ihtiyaç duymadık. Kendi uydurduğumuz anlamsız kelimelerle iletişim kurup eğlendik, çoğunluğun kullandığı dile bile saygı duymuyorduk. Bir bütünün dört eş parçasıydık, birleşince de yine herhangi birimiz ediyorduk. Bu insanda büyük bir tembellik yaratıyor haliyle. Hep haklısınız. Doğruyu söylüyorsunuz. Düşünceleriniz sınanmıyor. İyi vakit geçirmekten başka bir derdiniz yok. Çile çekilecekse de iyi vakit için çekiliyor. Bir şeyler hakkında çok fazla kafa yormanıza gerek kalmıyor. Onaylama üzerine inşa edilmiş güven ortamımızda "aynen abi"ler, "senden önemli mi?"ler havada uçuşuyor.

Sonra hayatın doğal akışı gereği ayrılma vakti geldi. Yıllar boyu ortamımızı gerçeklerden korumak için saklandığımız kabuğun dışına çıkmak zorunda kaldık ve buna alışmakta gerçekten zorluk çekiyorum. Yaptığım iş gereği çevremde okuyan, yazan, üreten, tartışan insanlar çoğaldı. "Katılmıyorum" kelimesiyle tanıştım. "Abi bu fikri çok beğenmedim açıkçası." "Eline sağlık, güzel olmuş ama biraz daha geliştirebilmek için neler yapabiliriz bir bakalım istersen." Bakalım tabii de, siz bu tartışma kültürüne nerede ve ne zaman adapte oldunuz? Aileden mi geliyor, aramın çok iyi olmadığı üniversite (terk) koridorlarından mı? Çocukluğumda katıldığım münazaralar bile; hocaya yapılan sesli itirazlar, ağlamalar, bağrışmalar eşliğinde bir duygu seli şeklinde rasyonellikten uzak bir çizgide gerçekleşip, katılımcıların birbirlerine küsmesiyle sonuçlanıyordu. Biraz da şans diyesim geliyor ister istemez. Bana denk gelmedi belki de. Neyse önemi yok. Alışıyorum, alışacağım.

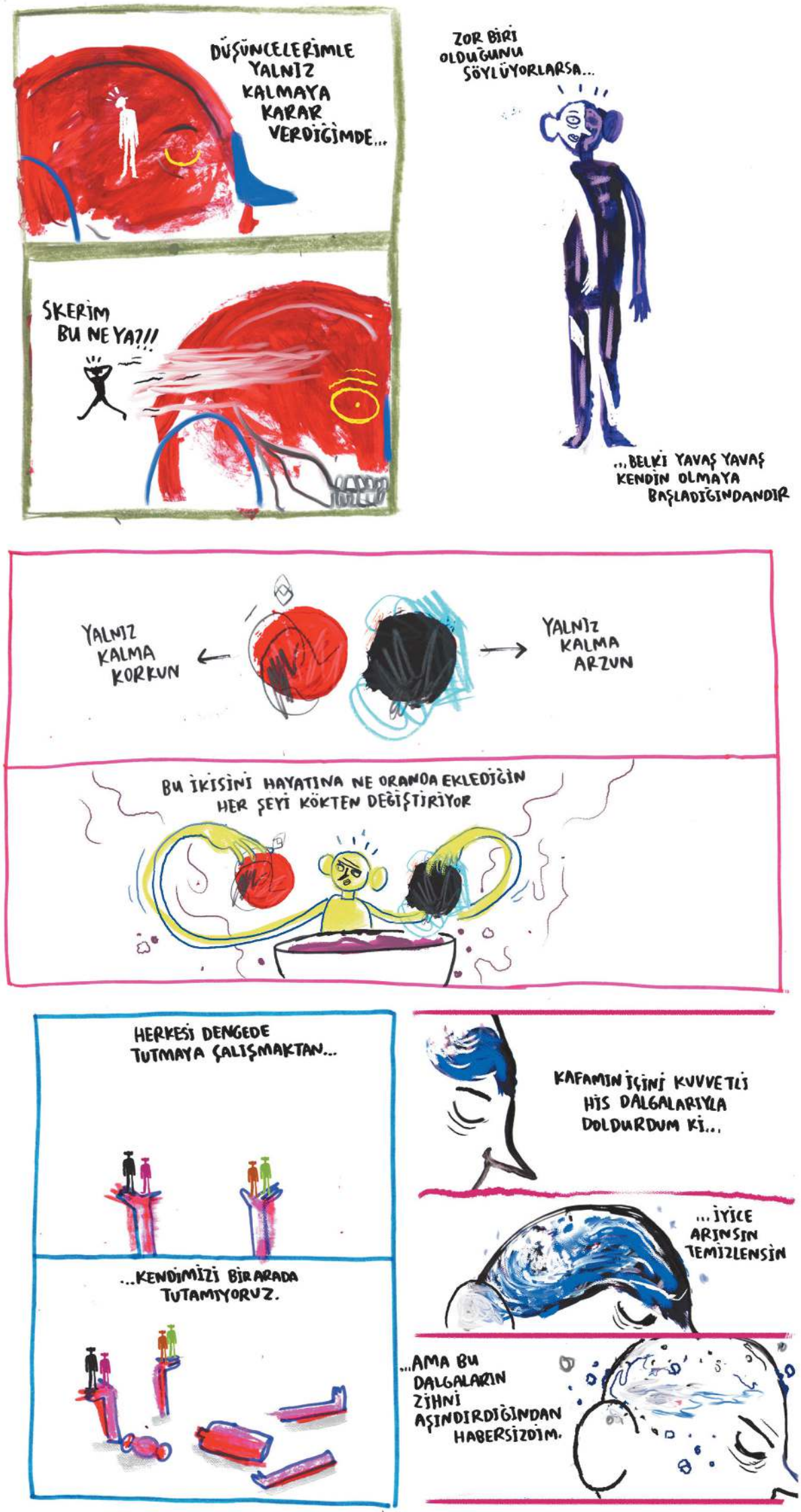
***

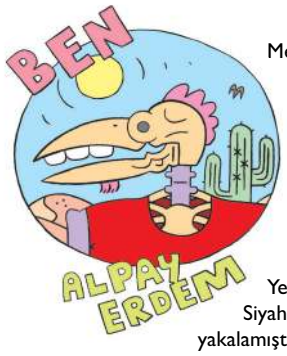
Genelde en cahil anlarımda samimiyetime sıkı sıkı tutunmayı tercih ederim. Bilgisizliğimi dürüstlüğümle örtmeye çalışırım. Tarihten bir referans verildi örneğin, kafamı sallayıp cümlenin devamından anlamayı denemek yerine göğsümü gere gere "bilmiyorum" demek insanı rahatlatıyor. Hem en azından bir şeylerin arkasında durabiliyorum gibi hissediyorum, "tutunduğum bir erdem var" diyorum kendi kendime. Bilmiyorum, ve bunun ayıp olmadığından eminim, sonuna kadar da arkasındayım. Ama bunun bir iki kere yapabilirsiniz en fazla. Ayıp olmayan bilmemenin de bir kotası var. Ve sık görüş belirtmek zorunda olduğum durumlarda kotam oldukça hızlı doluyor. Yoğun siyasi tartışmaların yaşandığı ortamlarda örneğin. Stalin konusunda görüş belirtmek zorunda olduğu an, hiç bir insan evladını bu kadar gafil avlamamalı. Her an, her ortamda hızlıca açılıp tartışmaya dönüşebiliyor. Tarafsız durup sessizce izlemek isteseniz bile, diyalektik bağımlısı dostlarınızın yarattığı anaforun içine çekiliyorsunuz. Ortamda kılıçlar bir defa çekildiyse "Haklı olduğu yerler de vardır, haksız olduğu yerler de", "beşer şaşar" gibi orta yolcu çıkışlar yarar sağlamıyor. Gözünüzü kapatıp bir taraf seçmek zorunda kalıyorsunuz.

***

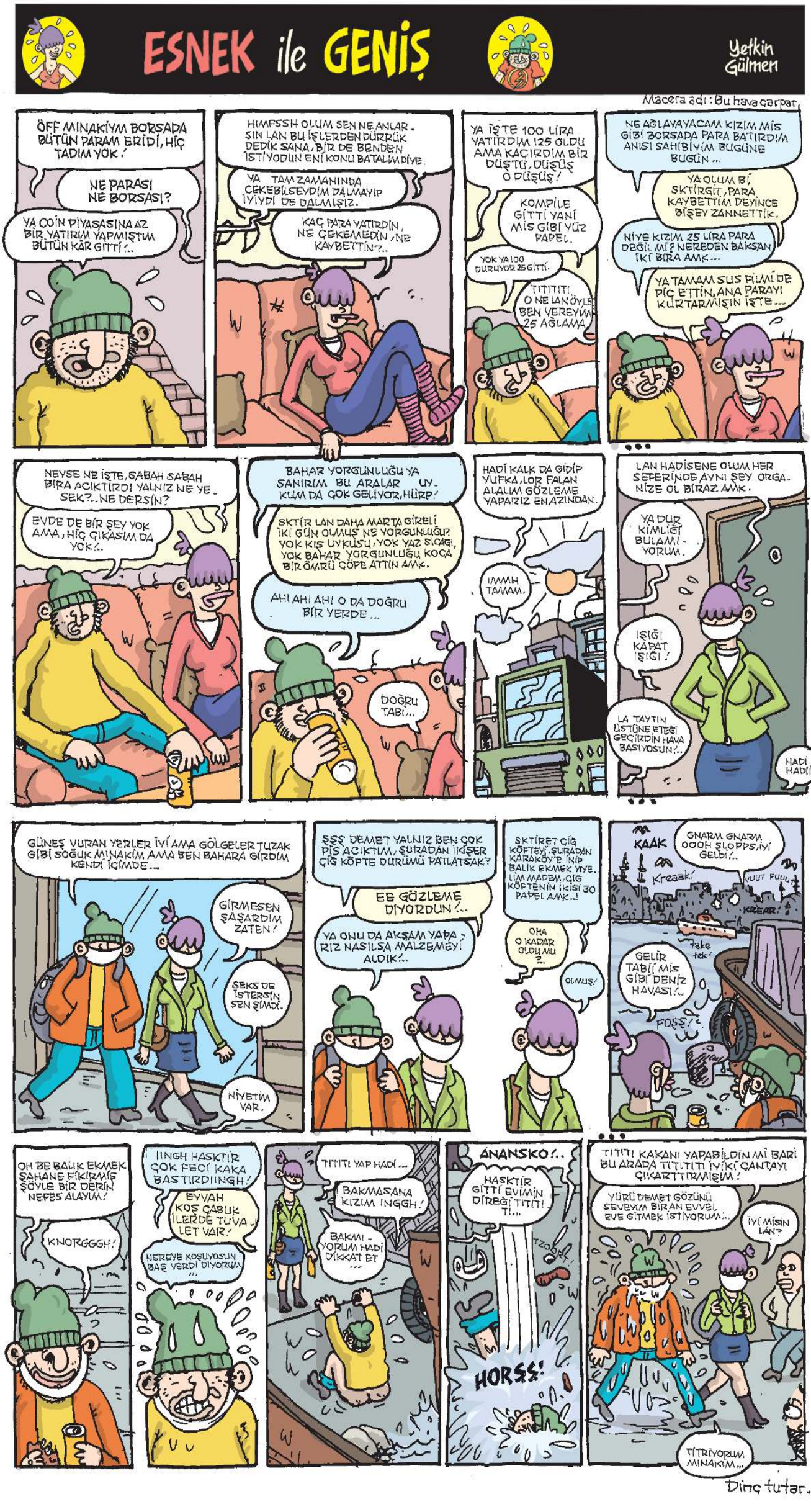
Bu noktada kendimle ilgili aktarmam gereken özel bir bilgi var. Vücudum zaman zaman, yaşadığım ani değişikliklere fiziksel tepkiler verebiliyor. Annem örneğin, ben lisedeyken bir ara siyez unundan ekmek yapmayı öğrenmişti. Çok sağlıklıymış, gelecekte yaygınlaşacakmış (tuttu) diye diye, her öğüne siyez ekmeğini dayadı durdu. Bu radikal değişime ne ben, ne midem pek kolay adapte olamadık. Bazı akşam yemeklerinden sonra çaktırmadan hızlı adımlarla tuvalete koşup çıkarma operasyonları düzenlediğimi hatırlıyorum. Bir benzerini de yıllar sonra diyalektik bağımlısı arkadaşlarımla Amerikan başkanlık seçimlerini takip ederken yaşadım. "Bilmiyorum" kotam çoktan dolmuş, uzun süren sessizliğimi bozma vakti gelmişti, bir şeyler söyleyecektim ancak tek bilgi kaynağımın Ruşen Çakır olduğunun da anlaşılmaması gerekiyordu. Bunu anlarlarsa kafanıza vururlar. Cümlelerimi toparlamaya çalışırken kendimi çok zorlamışım herhalde, yine mideye vurdu. "Nevada'da durumlar karışık" gibi bir şeyler geveleyebildim, izin isteyip tuvalete koştum, ne var ne yok çıkardım. Şimdi daha iyiyim. Alışıyorum, alışacağım.

CEM GÜVENTÜRK

Merhaba sevgili okur. Ben bu hafta çok acayip bir şey yaşadım. Yani bence çok acayip. Bana çok acayip. Ama gerçekten çok acayip. Zaten gerçekten çok acayip olmasa bu kadar çok "çok acayip" demezdim. Acayip ötesi. Şimdi bilenleriniz bilir, bizim bir çift güvercinimiz var. Baska türü. Bence güvercin Baska'dır. Yeryüzünün en güzel yaratığı Baska'dır. Siyah olanını ben Kuzguncuk'ta parkta yakalamıştım. Adı "Başka". Daha sonra onun yavrusu oldu. O da sarı çıktı ve o da dişi çıktı. Anne kız takılıyorlar öyle. Başka ile Momo. Ben eski evdeyken kendilerini uçuruyordum. Uçup uçup geri geliyorlardı. Kafeslerinin kapısı, evet güvercinleri papağan kafesine alıştırdım evet, hep açıktı. Şahane takılıyorlardı. Fakat biz o evden taşınıp da bir kilometre ötedeki başka bir eve taşınınca, güvercinleri uzunca bir süre salmadım hiç. Yeni yerlerine alışmalarını bekledim. Balkonda gezdirdim tozdurdum ama salmadım. Bir de kıştı tabii. Cumartesi sabahı, artık yeni yerlerine yeterince alıştıklarını düşünerek, kafeslerinin kapısını açtım ve öyle bıraktım. Momo şöyle bir kapıya çıktı, etrafa şöyle bir baktı ve içeriye girdi. Başka zaten yumurtaların üzerine yattığı için oralı bile olmadı. Ve evet ikisi de dişi ve dört yumurtaları var. Manyaklar işte. Boşa yatıyorlar ama olsun. Boş yumurtalara boşa yatıyorlar. Onlar öyle mutluysa ben hiçbir şey yapamam. Salondaydım. Derken telaşlı kanat sesleri duydum. Baktım Başka ile Momo balkonu terk etmişler, uçuyorlar. Uzun sayılabilecek bir süre sonra ilk uçuşları. Bu balkondan ilk havalanışları. Şöyle bir baktım, tepede dolanıyorlar. "İyi" dedim ya, "bir ara gelirler gibi görünüyor" dedim. Öyle dedim ama gelmediler. Bir türlü. Aradan saatler geçti, bakıyorum hala yukarıda süzülüyorlar, fakat bir türlü doğru balkonu bulamıyorlar. Bir de ikinci kattayız yani, eskiden dördüncü kattaydık, o yüzden de şey olmuş olabilir. O gün gelmediler. Yumurtalar zaten boş olduğu için telaşlanacak bir şey yok yumurtalar adına. Fakat kuşlarım adına çok telaşlıyım, ne yer ne içerler. Akşam olunca ben eski eve gidip aşağıdan baktım. Baktım orada da değiller. Sevindim. "Demek ki" dedim "lokasyon olarak bazı şeylerin en azından farkındalar" dedim. O gece gözüme uyku girmedi. Ertesi sabah ilk iş olarak çatıya çıkmanın yollarını aradım, kilit vurmuşlar çatıya çıkan kapıya. "Bugün de gelmezlerse akşam darlarım görevliyi, zaten yakalarsam da karanlıkta yakalarım" dedim, indim. İkinci gün, kuşlarım aç ve susuzlar, bunu biliyorum. Bu arada Hazar da Başka ile Momo'yu soruyor, iyice bir fena oluyorum, cevap veremiyorum, geçiştiriyorum. Fakat bir şey söyleyeyim mi sevgili okur, hiç ümidimi kesmedim. Başka ile Momo'ya bir şekilde yeniden kavuşacağımı biliyordum. Bir şey dürttü beni, Özlem'ime dedim ki, "Özlem'im" dedim, "ben" dedim "Anıl'a gidiyorum". Anıl benim tekneci arkadaşım. Bozburun'da yepisyeni teknesiyle turlar düzenlemenin heyecanı içinde o da. "Sokağa çıkma yasağı var" dedi Özlem'im. Dedim "bisikletle gidersem bir şey olmaz, yarın yola çıkıyor Anıl, gitmeden bir göreyim arkadaşımı" dedim. Yola çıktım. Öyle bir şey ki, Anıl'ın evine gidebilmek için bizim eski evin önünden geçmen gerekiyor. Eski evin önünden geçerken Başka ile Momo'yu gördüm. Oha, resmen eski eve gitmişler. Eski apartman görevlisi ağabey oradaydı. Durumu anlattım. "Tüh, tam da o ablanın balkonuna konmuşlar, işin çok zor, açmaz kapıyı" dedi. Dedim "bunu akşam konuşuruz, hava kararınca geleceğim" dedim. Arkadaşıma gittim ama elim ayağım titriyor. Aklım fikrim kuşlarımda. Eve dönüp hazırlık yapmam lazım. Hemen eve döndüm ve kelebek yakalama filemi, zor durumda kalırsan güvercin de yakalayabilirsin, bir adet vantilatör ön yuvarlağı tel örgü olarak, asıl onunla çok güzel yakalanıyor, ışık, eser miktarda karışık güvercin yemi, ve biraz da yanmış beyinle evde beklemeye başladım. Cümle çok saçma oldu ama bence oldu. Arkadaş, dakikalar geçmiyor. Bir saat bana on saat gibi geldi. Hava kararıktan sonra da gerçekten kararması en az bir yarım saat daha sürüyor, en zoru da o oluyor. Vakit geldi, atladım bisikletime, vardım eski evin önüne. Görevli ağabey de çıktı dışarıya. Önce kadını aradı. Kadın hiçbir şekilde eve girilmesini istemiyor. Virüs çıktı çıkalı kendisi de çıkmamış hiç dışarıya. Neyse ki en azından güvercinleri ürkütmesi konusunda kendisini bir ikna etme durumumuz olabildi. Güvercinleri ürküttü ve güvercinler tam da konmaları gereken yere, yani benim eski balkona kondular. Bizim evi satın alan kişiyi aradım hemen. Dedim "Hüseyin Bey, durum böyleyken böyle, size gelmem lazım". Cümlem bitmeden davet ettiler sağ olsunlar. Eve bir girdim ki evde sekiz dokuz kişi var, çocuklar kuzenler, hepsi bana şaşkın şaşkın bakıyorlar. Elimde fileler bilmem neler, safariboy gibi girdim içeriye. Balkona geçtim. Ve yemleye yemleye önce Başka'yı, daha sonra da Momo'yu yakaladım. Yirmi dakika bile sürmedi canlarıma kavuşmam. Nasıl mutlu oldum anlatamam, yeniden doğmuş gibi oldum. Güvercinlerimle birlikte eve dönerken Özlem'imi aradım bisiklet üzerindeyken. "Bundan sonra bana İmkansız Tanımayan Birey diyeceksiniz" dedim, anladı durumu ve çok sevindi. Hazar elimde Başka ile Momo'yu görünce havalara uçtu. Böyle bir neşe yok. Önce kaybettim kuşlarımı, sonra sınırsız gökyüzünden ellerimle aldım. Hoşça kal.

Bir Düğün Daha

Ankara'da, en meşhur kokoreççilerin bulunduğu caddedeyim. Karşı kaldırımda Yağmur Abla yere çökmüş, ağlıyor. Aramızdaki 10 yaş farka rağmen çocukken platonik aşkımdı. Şimdi gelinlikler içinde ağlıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Damatlık da başkasının üzerinde. Gece yarısı olmasına rağmen cadde tıka basa dolu, Yağmur Abla'nın ağlamasını duyamıyorum. Onun yerine tezgâha vurulan bıçaklardan gelen geleneksel kokoreç ritmi, tık tıkı tık tıkı tık tıkı…

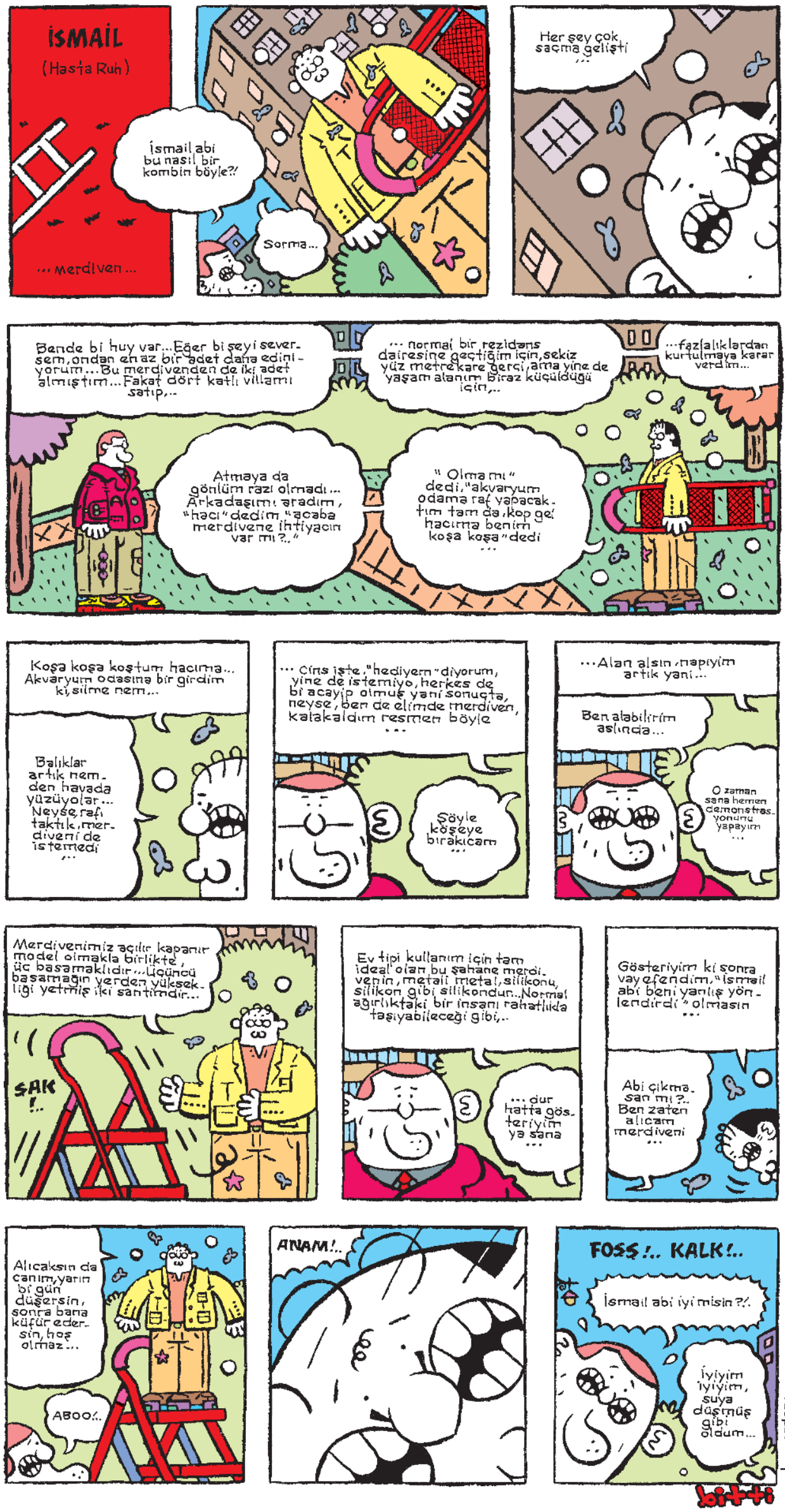
'Erkek tarafı'ndan arabası olanlar takıları çalan hırsızı aramaya çıkıyor. Bana erkek tarafının hepsi aynı kişiymiş gibi geliyor. Düğünlerde ait olmadığım tarafın yüzlerini bir türlü ayırt edemiyorum. Henüz tanışmadığımız insanlarla bu kadar samimi olmamıza karşı evrimsel bir tedbirdir belki. Kulis yapan uzak akrabalar sepetlenip iki tarafın 'yakınlarıyla' kriz yönetimi için tekrar düğün salonuna giriyoruz. Biraz önce remix'li Türkçe pop eşliğinde coşku dolu dakikalar yaşanan salonda şu an matem havası hâkim. Dört tarafı *PVC* ile çevrili, kır düğünü konseptli bir salondayız. Kıra dair tek motif yerlerin çim olması. Salonun bir yanında kokoreççiler öte yanında Cumhurbaşkanlığı Sarayı. Bir yer kır değilse, kır değildir. Hem doğayla hem şehir planlamasıyla inatlaşırsanız böyle uğursuzluk getirir işte.

"Çok esmer bir çocuk dolaşıyordu salonun önünde." diyor, yoğun votka tüketiminden kızarmış eniştem. Muhafazakâr olduğunu düğün boyu çeşitli fısıltılar ve imalarla öğrendiğimiz erkek tarafı rahatsız olmasın diye sarhoş eniştem ortamdan uzaklaştırılıyor. "Esmer çocuk, esmer çocuk…" diye sayıklayarak hırsızın kimliğine dair teorisini dile getirmeye devam ediyor. Küçük halam kocasının yarattığı gerilimi kırma refleksiyle "olan oldu, nasıl bulabileceğimizi düşünelim." gibi bir cümleyle süreye oynuyor. Ziraatçı amcam (evet ayırt edici özelliği bu), "takıların nereye koyulduğunu bilen biri olabilir." diye nifak tohumu ekim işlemlerini başlatıyor. Babama "önemli olan can sağlığı" hatırlatmasını yapmak düşüyor. Böylece kriz anında başvurulan bütün söylemler sırayla dile getirilmiş oluyor. Dış düşman vurgusu, çözüm odaklı düşünme, iç düşman şüphesi ve barış… Ortam karakterler üzerinden politik alegori yapmaya çok müsait. Kalemi kuvvetli bir yazar, mesela Marcel Proust, buradaki her detaydan beşer sayfa anlam çıkarırdı. Bunu bilmek bende baskı yaratıyor ister istemez, muhtemelen beceremeyeceğim. Kısa süreli sükûneti Kırmızı Eniştem bozuyor yine, "Sarayı koruyacağız diye her köşe başına polis dikmişler ama halkı korumaya gelince üç maymunu oynuyorlar, çoktan evine varmıştır esmer p*ç kurusu." Günümüzde politik açıdan bu kadar doğru başlayıp bu kadar yanlış biten bir cümle kolay kolay duyamazsınız.

7 yıldır gecemi gündüzümü sinemaya harcadığım için benden takı töreninin videosunu çekmem istendi. Düğünden sonra izleniyormuş 'kim, ne taktı?' diye. Bu kırıcı teklifi sert bir dille reddettim. En sevdiği yönetmen Stanley Kubrick olan arkadaşım Çağlar'a pasladım. Çağlar, kaşeyi duyunca çok sevindi, *Shining'i* çeker gibi çekti takı takan amcaları, teyzeleri.
Kameraman olmayı reddettiğim için şu an pişmanım. Takıların çalınmasıyla birlikte, arkaya *hapçı müziği* koyup İç Anadolu'dan 'kriminal hakikat'lere dair bir belgesel çekme fırsatı kaçtı. Bunun yerine düğün boyu hiç eğlenmeden karanlık bir köşede ucube gibi oturup enişteme masa altından votka doldurdum. Tek tesellim bulunduğumuz konumlar itibariyle Çağlar ile idolü Kubrick arasındaki farkın, benle Proust arasındaki farktan daha fazla oluşuydu. Proust da sessiz, sakin biriymiş. O da düğünlerde bir köşede ucube gibi oturuyordur. Gerçi belli de olmaz, düğünün başında içe kapanık mühendis kuzenimi gözüme kestirmiştim, uyumlu insanlar dans ederken biz bir köşede yabancı dizilerden konuşuruz diye düşünmüştüm. Ama şimdi cüretkâr dans figürleriyle düğünün gözbebeği oldu. Bu konuda yanılmaktan bıkmadım. Hayatım benim gibi sandığım insanların göbek atmasını izlemekle geçti.

"Bir düğün daha yaparım ben canım kızıma." dedi Yağmur Abla'nın babası. Hiç destek görmedi. Belli ki kimse çiftimizi ikinci takıyı takacak kadar sevmiyor. Yağmur Abla'nın hıçkırıkları şiddetlendi. Serpil Yenge, sanki yarım saattir aralıksız ağlanmıyormuş gibi, özel işlemeli bir mendil uzattı yeğenine. Yengemi birazcık tanıyan herhangi biri bütün bu kaosu bıyık altından gülerek izlediğini görebilirdi. Gerçi emin de olamadım günahına girmek istemem. Proust olsa emin olmadan böyle bir şey demezdi. Ama bir bıyık altı gülüş var gibi gerçekten. Anatomik bir şey mi yoksa yengemin kötücül duygularına giden bir patika mı onu kestiremiyorum sadece. Buna üzülecek değilim, benden büyük bir yazar olmayacağı gerçeğiyle barışalı çok oldu. Yıllardır her aile buluşmasına keskin gözlemler yapma niyetiyle gider ama amcamın bir şakası, ikram edilen bir tatlı derken gündelik akışa kendimi kaptırırım. Bilmiyorum belki de o 'büyük yazarlar' gibi içten pazarlıklı olmadığım için eşimi dostumu röntgenleyemiyorum, ruhlarının derinliklerine inemiyorum.

Haber geldi, hırsız takılarla birlikte yakalanmış. Damat hemen takı torbasını kontrol etmeye başladı. 26 yıllık akrabalarımla bir düğünlük vakitte benden daha samimi olmayı başaran arkadaşım Çağlar "isterseniz takı videosunu projeksiyona yansıtabiliriz" dedi. Düğün sırasında gelin ile damadın bulanık fotoğraflarının slayt olarak gösterildiği perdede dünyanın en sanatsal takı takma törenini izliyorduk. Çağlar'ın *zoomları, dollyleri, panları* eşliğinde takılan takılar ile torbadakiler karşılaştırıldı. Kubrick de Çağlar gibi kötü gün dostu değildir muhtemelen.
"Kokoreççilerin kamerasından görmüşler çocuğu. Devriye gezen bir araç yakalamış. Kaçayım derken duvardan atlamış, bacağı kırılmış." Yağmur Abla saatler sonra ilk kez gülüyor.
Eniştem sızmadan önce soruyor, "Esmer miymiş?"

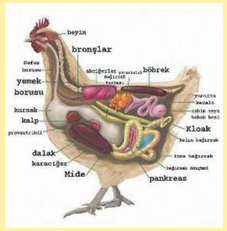

alpay erdem
boi+ti

Tavuk Blues Bölüm 2 - Tavuğun Nefesi de Tavuk Kokar

Kümesin içinde çömeldiğimde iki besili tavukla aynı boyuta geliyorum. Şimdi göz gözeyiz, şimdi eşitiz ve birbirimize çok yakınız. Size garip gelebilir ama şimdiye kadar tavukların nefes alıp verdiğine hiç dikkat etmemiştim. İki yıldır bu hayvanları babannemin terasında beslememe rağmen, içine kakalarını yaptıkları su kaplarını ellerimle değiştirmeme rağmen. Yaşıyorsa ve su kabına dahi kakasını yapabiliyorsa nefes de alıyordur herhalde deyip üstünde durmamıştım. Şimdi kümesin içinde bu kadar yakınken ve hareket edebilecek fazla bir alan yokken tavuğun nefes alışını çok dikkatli izliyorum. En ufak hareket, kümesin içinde vücudumu daha rahat bir pozisyona getirmek için yaptığım her düzeltme bizi daha da birbirimize yaklaştırıyor; insan nefesi tavuk nefesine karışıyor. Tavukların nefesi tavuk kokuyor, benim nefesim de tavuk kokuyor. Ben şaşırıyorum, onlar da şaşırmıştır herhalde.

Sizlere müjdeler getirdim tavuk dostlarım, sizlere eve kaplanan halıfleksten artan halıfleksleri getirdim. Ben evde ayaklarımı halıflekse sürte sürte statik elektrik dolarken sizin burada pazar gazeteleri üzerinde keriz gibi dolaşmanız içime sinmedi. Kümesinizin zemini halıfleks kaplamaya geldim. Yüzüme nefes alıp vermeyi bir süre bırakın ve beni dinleyin... Çevremde bu fikrime itiraz etmeyen tek bir insan yok. Babam "artan halıfleksleri yedek parça olarak düşünmeliyiz, ileride halıfleksin bir yerine bir şey olursa bu artan halıflekslerle o kısmı tamir edebiliriz" diyor. Oysa halıfleksimizin evdeki ve hayatımızdaki en güzel şey olduğu ve başına bir şey gelmemesi için elimizden geleni yapacağımız konusunda birbirimize sözler verdik. Dikkat edeceğiz. Babannem "Sen kümesi şaka zannediyorsun, eğlence zannediyorsun. Uyuşturucu lordlarının kendi keyfi için yaptırdıkları hayvanat bahçelerini ziyaret etmeleri gibi iki günde bir gelip tavuklara bakıp gidiyorsun. Bu hayvanların altındaki pazar gazeteleri ve bulmaca ekleri günde iki kere değişiyor, bunu bilmiyorsun. Tavuk dışkısı yakıcıdır, halıfleksi iki günde eritirler, geriye sadece saçma heveslerin ve temizlenmesi gereken bir yığın atık kalır. Bunu bilmiyorsun" diyor. Haklı, fakat torununa kıyamaz. Benim de sizlere kıyamadığım gibi.

Nefesimin tavuk koktuğundan bahsetmiştim. Şüphelerinizde haklısınız, tavuk yiyoruz, severek yiyoruz. Pratik ve lezzetli bir yemek tavuk. Size sizden böyle bahsetmek istemezdim, ama madem yüzyüzeyiz, madem bu kümesin içinde eşit üç birey olarak bulunuyoruz, bunu bilmek hakkınız diye düşünüyorum. Daha önce sizin de yemek haline getirilmeniz gündeme getirilmedi mi zannediyorsunuz? Mutfaktan gelen fısıltılar, duymadığımı zannettikleri anlarda kümesi göstererek yapılan yorumlar... Neyse ki hiçbir zaman aktif bir çocuk olmadım, hiçbir zaman anlamlı ya da faydalı bir uğraşım olmadı. Böylece bütün vaktimi evin içinde gölgelerde saklanarak, fısıldanan kelimelerden daha da sessiz hareket ederek insanların konuştuklarını dinlemeye vakfedebildim. Bilgi güçtür, tavuk dostlarım...

- Tavukları yemeyi düşünen beni pişirsin yesin. Ayrıca eğer pişirirseniz terastan atlarım. Bu konuda kararım net, dinlediğiniz için teşekkürler.

Bu sözlerle tatlıya bağladım hakkınızdaki tahayyülleri. Sizin için yaptıklarımı takdir ettiğinizi hissediyorum ve bu zemininize döşediğim halıflekse, benim kendi evimdeki halıflekse baktığım kadar, hatta daha da iyi bakacağınıza inanıyorum.

Sizin olan,
Erman.

KRALİYET AİLESİ

Yetkin Gülmen

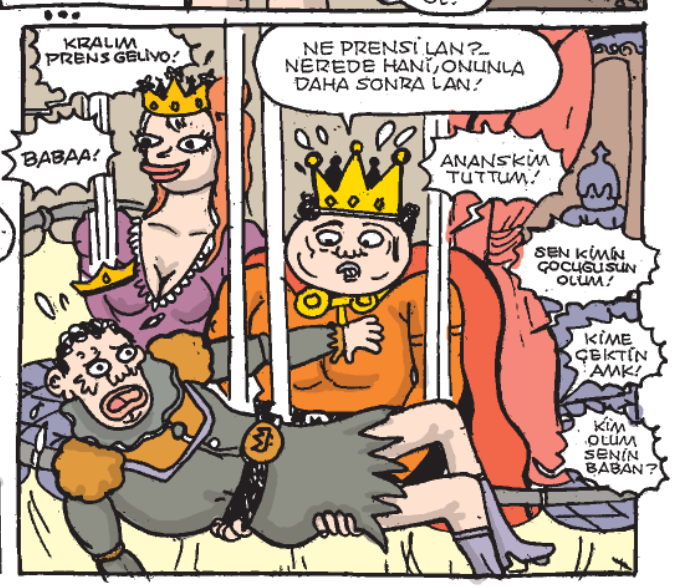

Antrenör olma tutkusunu, kendinden yaşça küçük çocuklara antrenman yaptırarak tüm mahalleye ispat etmeye çalışan bir adamdı Gökhan Abi. Kendi yaşıtlarıyla vakit geçirmek yerine daha kolay üstünlük kurabileceği bir ekip yaratmıştı kendine. Bu ekipte ben de vardım. Benimle birlikte Erol, Mertcan ve Mürşit. Çocukluğumun en büyük travmalarından biridir Gökhan Abi. Hata yapanı affetmezdi kesinlikle. İlginç bir ceza sistemi vardı. Gösterdiklerini yapamazsanız eğer topu alıp çoban köpeğinin kulübesine doğru fırlatır ve hata yapan topçuya dönerek "Git topu al gel" derdi. Şimdi düşünüyorum da s*keyim senin vereceğin futbol eğitimini be Gökhan Abi. Korku ve baskı ortamında yetiştirdiğin bu adamların hiçbirisi topçu olamadı. Bunun tek sorumlusu da sensin. Üstelik bize bu antrenmanlara katılmak istiyor musunuz diye de sorulmadı. Ne zaman top oynamaya başlasak uzaklardan Gökhan Abi'nin geldiğini görür ve keyfimiz kaçardı.

Elleri cebinde yavaş yavaş yürür, gelir bir süre bizi izler ve kafasını sağa sola sallayıp kendi içinde s*kik eleştirisini yapardı. Bir türlü beğendiremezdik kendimizi. Hataların ardı arkası kesilmeyince önce topu ister sonra da bugün şu antrenmanı yapacağız derdi. İyi de biz o an 9 aylık oynamak istiyoruz. Senin futbol sistemin, taktik bilgin bize geçmiyor. Ayrıca biz sistemli oynamak isteyen çocuklar da değiliz. Aylarca devam eden bu eziyet, takım arkadaşımız Erol'un isyanı ile nihayet son buldu.

Erol, takımın en gürbüz topçusu. Hareket kabiliyeti olmadığı için savunmada ya da kalede yer veriyorduk ona. Gürbüzlüğüne güvenerek bir gün şöyle dedi: "Ben senin dediklerini yapmak zorunda değilim." Bunu diyen çocuk daha 8 yaşında. Gözlerimiz parladı bir anda. Takımın dile getirmek isteyip korkudan söyleyemediği şeyi Erol söylemişti. Gökhan Abi topu Erol'un elinden alıp çoban köpeğinin kulübesine doğru fırlattı ve s*ktir git getir topu dedi. Erol, kendinden beklenmeyen bir hareketle Gökhan Abi'ye dayılanıp "Getirmezsem ne olur" diye sordu. Gökhan Abi bir süre sustuktan sonra "Elimde kalırsın bak çocuk" dedi fakat fiziksel bir müdahalede bulunmadı. Kafalarını tokuşturup kısa süreli birbirlerini ittirdikten sonra Gökhan Abi "Tamam büyüklük benden kalsın" diyerek geri adım attı ve Mürşit'e dönerek "Sen getir lan" dedi. Erol hemen araya girdi: Bundan sonra kimse top mop getirmeyecek. Kim attıysa o alsın.

Bizim takım olduğumuz gün o gündür arkadaşlar. Mürşit gitmedi topu almaya. Gökhan Abi şansını bir de benden yana denedi. Gitmedim. Arkamda büyük bir güç vardı artık. Aynı şekilde Mertcan da gitmedi topu almaya. İyi de topu birinin alması gerekiyordu çünkü para vermiştik. Gökhan Abi artık bize diş geçiremeyeceğini fark etmiş ve arkasını dönüp yanımızdan uzaklaşmaya başlamıştı. Bu kez adımlarını yavaş değil, daha hızlı atıyordu. Korku insanı nasıl da değiştiriyor görüyorsun değil mi Gökhan Abi? Utanmasan koşarak gidecektin o gün eve. Kenetlenmemize vesile olan Erol, her ne kadar istemese de artık bizim kaptanımızdı. Berbat futboluna rağmen ona çok büyük saygı duyuyor ve iki dudağının arasından dökülecek sözlere bakıyorduk. "Hep beraber gidelim" dedi. 4 kişi aniden yuvarlak oluşturup ellerimizi birbirimizin omzuna atarak zıplamaya ve anlamsız sesler çıkarmaya başladık. Kaptanımızın dediğini de yaptık ve topu almaya birlikte gittik.

O günden sonra düz koşularımız daha istekli koşuldu. Paslarımızdaki isabet oranı arttı. Kırmızı beyazlarda yüzler hiç olmadığı kadar gülüyordu. Erol, gürbüz olduğu kadar karakterli de bir çocuktu. Aylarca ona kaptan diye seslendik ve hiçbir şekilde güç zehirlenmesi yaşamadı. Hatta karşı mahalleye deplasman maçına gittiğimiz bir gün, kötü oynadığını fark edip kendini yedeğe çektiği bile oldu. 8 yaşındaki bir çocuk, sahip olduğu bu olgunluk ile erken yaşta mahalle abiliğinin en güçlü adaylarından biri oluvermişti.

ÖZER AYDOĞAN

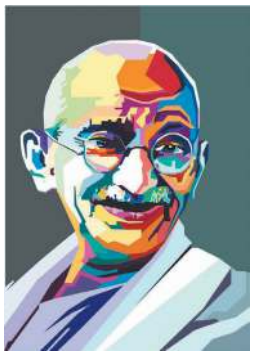

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

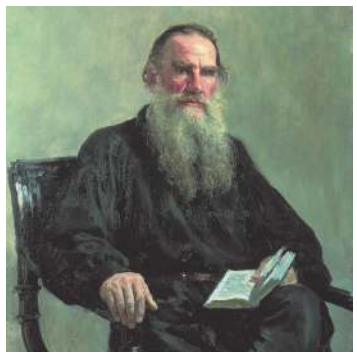
"Buna dünya derler hepisi geçer/ Hangi günü gördün akşam olmamış"

Kul Hüseyin

Karşı kaldırımda uyuklayan hırpani köpek gölgeye çekilmiş. Az önce güneşli tarafında uyuyordu. Güneş yakıcı. Aylardan şubat. (Karşı dağlarda kar) Yirmidört derece bugün burası. Telefonda "Hava nasıl" diye soran arkadaşıma "güzel" diyemiyorum. Duraklıyorum. "Güzellik" le bir ilgisi? O köpek "hava aşırı güzel" diye mi kış günü gölgeli tarafa geçiyor? (Yazı yazarken sırtımın bir yanını ısıtsa da insan biran boş bulunup bir yangına sevinmiş gibi irkiliyor) Nasıl bir yaz olacak? Böyle kışın yazı? Ürkütücü. Olan biten şeyler; hepsi; "Kış Güneşi" altında yürüyen maskeli insanlar imgesi ile içiçe, birbirine bulaşık bir vaziyette zihnimde. İster istemez.

Mahatma Gandhi 1869-1948

Lev Tolstoy 1828-1910

"Kötü hava diye bir şey yoktur, sadece 'iyi hava'nın aldığı çeşitli şekiller vardır" (Ağzından bal damlıyor) Büyük İngiliz yazar düşünür John Ruskin (resim eleştirmenliği, ressamlığı da var) böyle demişti. Keşke iklimlerin şaibeli (yambıl yumbul)gidişatından her endişelenip içim sıkıldığında bu çeşit cümleler kuran bir ahbabım olsa. En azından telefonda. O cümleyi tekrar etse yeter. (Pollyanna'dan hoş, o, muhtemelen: " ya hem küresel ısınma, hem de aynı anda, birden oluşan, şehirlerin bir kısmını aniden yutan dev obruklar …") Yalnız, ta ondokuzuncu yüzyılda konuşmuştu bu şekil pek değerli John Ruskin. İyi ki bu yılları; "iyi hava'nın aldığı çeşit çeşit şekiller"i görmedi; göremedi üstad. Kapitalizmin yıkıcı, yok edici tahribkâr güzergâhını o zamanlardan fark etmiş ısrarla uyarmıştı toplumu. (dönemin bir tür Ütopik Sosyalist"lerindendi) Boşa kürek çekmiş olmadı. Çok çok önemli, çarpıcı etkileri oldu: Bir gün, Ruskin'in sıkı bir kapitalizm eleştirisi olan ünlü kitabı "Unto This Last"ı, GüneyAfrika'da bir tren istasyonunda, o sıralar henüz 34 yaşında bir avukat olan genç Gandhi'ye verdi bir arkadaşı. Yolda okusun diye. "Çok beğeneceksin" diye de ekledi. Hani: "bir gün bir kitap okudum hayatım değişti" gibisinden cümleler vardır ya. İşte tam o durum, tıpkısı ; sahicisi: Gandhi otobiyografisinde: "Bir kitabın büyüleyici sihri" başlığını verdiği bölümünde: Trendeki o gece hiç uyuyamadığını anlattı "…Bir kez başlayınca, kitabı bırakmak imkansızdı" Gecenin sabahında da "…Hayatımı kitabın ideallerine göre değiştirmeye karar verdim" O şekil yazdı. (kitap maalesef Türkçeye çevrilmedi: "Bu Sona Kadar" gibisinden…--Kitabın ismi Matta İncil'inden--)

John Ruskin'in bir suluboyası

John Ruskin 1819-1900

Koskoca Hindistan'ı o korkunç İngiliz sömürgeciliğinin elinden tek bir şiddet hareketi 'ne başvurmadan kurtardı. Ki bir mucize.

(Richard Attenboroug'un ünlü "Gandhi" filmini görmediyseniz görün bence. Gandhi'yi oluşturan; hayatındaki: yine bir başka trende geçen diğer dönüm noktası; ırkından dolayı trenden atılması sahnesi müthiştir--*aynı çarpıcı sahne 1996 Hint yapımı "The Making of the Mahatma"filminde de var--)*

(Gandhi, Ruskin dışında mektuplaştığı Tolstoy'dan da çok etkilenmişti) Gandhi'yi; sadece adını anmak bile insana iyi geliyor; bu şiddet dolu dünyada. Tabii ki büyük düşünür John Ruskin'i ve onca servetine karşı bir köylü gibi giyinerek onlar gibi çalışarak yaşamış, --kendi ayakkabılarını bile kendisi yapıyordu-- , bütün mirasını yoksullara bırakarak ölmüş büyük Tolstoy'u da…(-- mülkiyetin zorla elde edildiğini düşünüyordu Tolstoy--özel mülkiyet'e de karşıydı--)

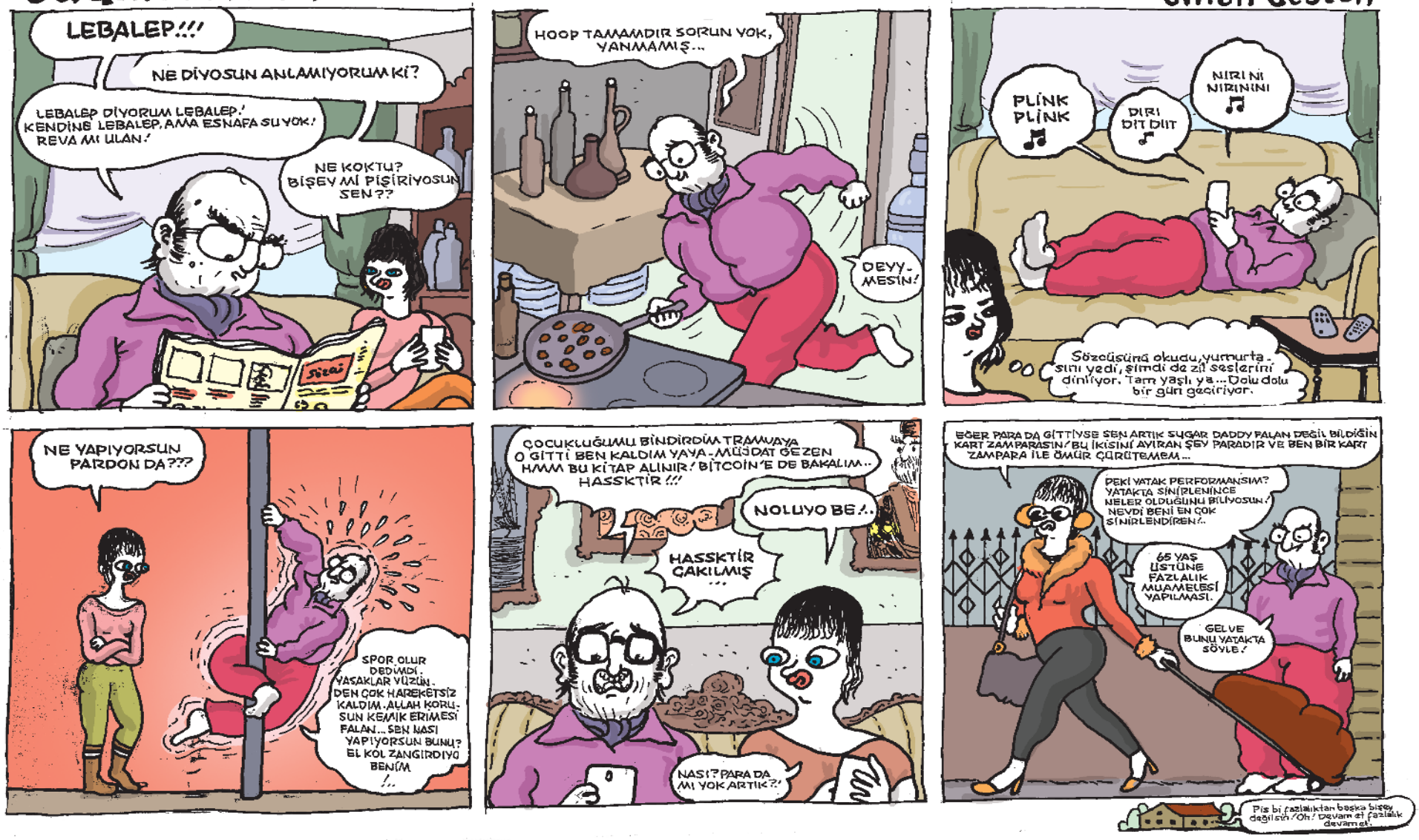
Belki de sahiden de "kötü hava" diye bir şey yoktur…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

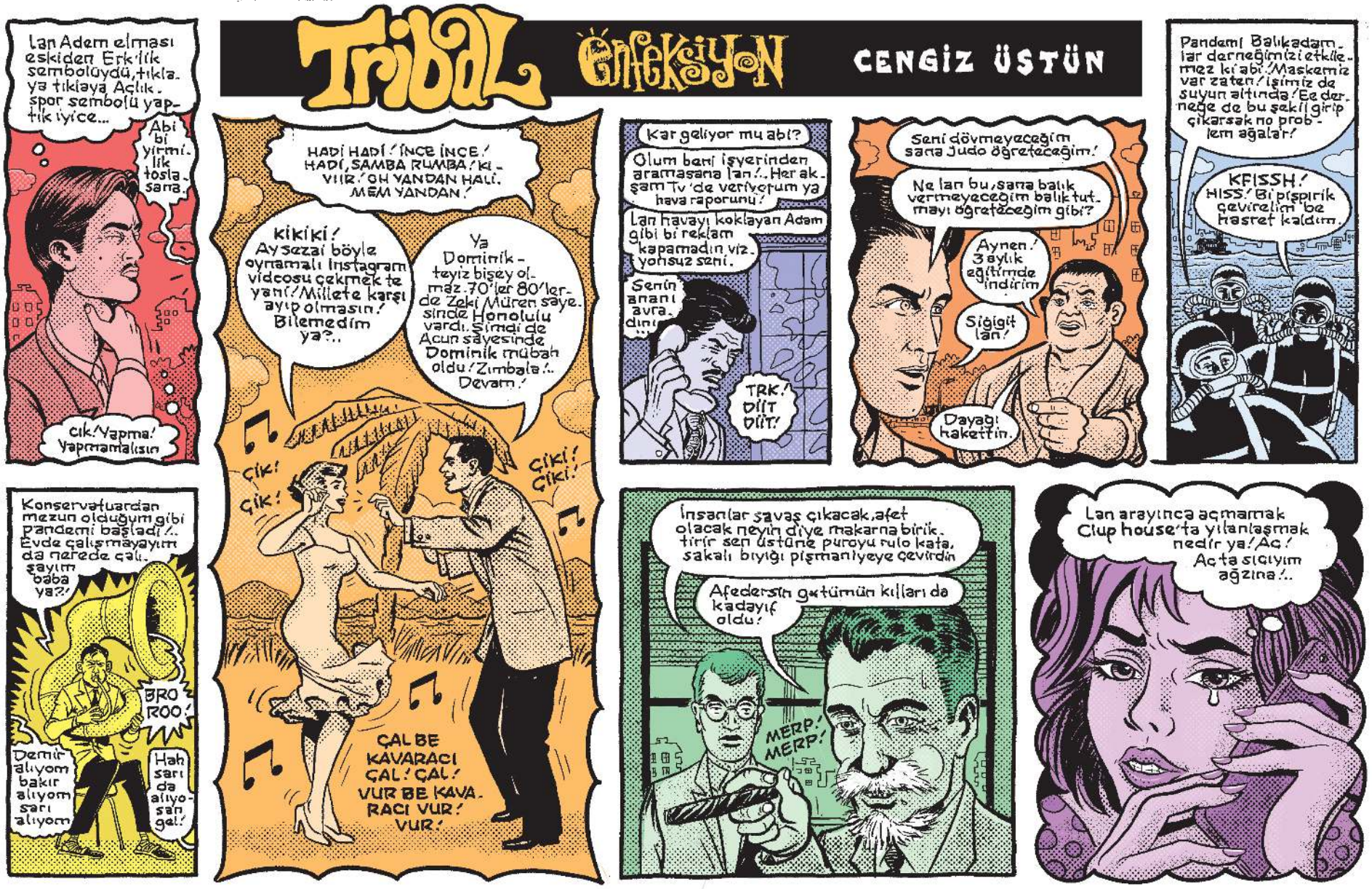
SUGAR DADDY

CİHAN CEYLAN

Tribal Enfeksiyon

CENGİZ ÜSTÜN

Bebek Kafası

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Şair ekmek yiyor, Fırıncı şiir okumuyor!"
-Hüseyin Avni Dede

Gönlümdeki Elli Türkü

(Renkli - Türkçe)

1. Cemilemin gezdiği dağlar meşeli... O tarihi soru: Nasıl, nasıl edelim de biz bu işe...

2. İzmir'in kavakları, dökülür yaprakları... O konakların yıkılışı gibi, manzara kapayan garabetlerin yıkılışını da bir gün coşkuyla kutlayacağız umarım...

3. Kiraz aldım dikmeden haydi de dallarını bükmeden, bir armağan ver bana Halimem ben bu elden gitmeden... İnsanda durduk yere Bolu'ya gitme isteği uyandırıyor...

4. Bülbül ne ötersin virandır bağım, dost senin elinden ben yana yana... 'Tükendi fitilim' kısmı ümit kırıcı...

5. Ah bir ataş ver cigaramı yakayım... Uzun oluyor gemilerin direği, güzel oluyor gemileri uzaktan seyretmesi...

6. Urfalı sevmiş... "Sır var sözümde, sözümün sırrı yarin isminde!" Çok yüz yıllık bir miras bu türkü...

7. Nemrudun kızı, yandırdı bizi... "Sil yazımızı" diyor, "Mevlam gör bizi." Yazıyı yazan siler de. Zira yazarlık için kalemden ziyade silgi lazımdır insana...

8. Kalenin dibinde taş ben olaydım... Gelene geçene yoldaş olmak için bu istekte bulunan topraklar, hakikaten aziz...

9. Tanrı'dan diledim bu kadar dilek... O kara kaşlar, kara gözler daha kim bilir neler neler yazdıracaklar aşıklara...

10. Yaz demedim kış demedim eğlendim... Her mevsim coşup taşıp, nihayetinde "Dünya pas!" demek...

11. Çarşamba'yı sel aldı... Gizli sevda eşittir ateşten gömlek. Ateşten gömleğin ütüsü nasıl yapılıyor?

12. Karadır kaşların ferman yazdırır... Tam sevda hali: Ormanın gümbürtüsü başa başa vururken, nazlı yarin 'hayal' dozunda belirmesi...

13. Su sızıyor sızıyor taşların arasından... Enişte'nin 'hişt' sesiyle lezzet kattığı şahane türkü...

14. Yüksek eyvanlarda bülbüller öter... Ölümden beter çekmek, bir hummalı yaşamak...

15. Yanıyorum... Bahçe duvarından da, sevgi duvarından da aşırtır insanı bu mucize türkü...

16. Yalan dünyada... Dünya yalansa rüya gerçek demektir...

17. Mihriban... Aşk kağıtlara yazılmıyor, işte böyle gönüllere yazılıyor... Daha ne olabilir, lambada titreyen alev üşüyor...

18. Hey onbeşli onbeşli, Tokat yolları taşlı... "Gidiyom elinizden, kurtulam dilinizden" kısmı iyice hazin...

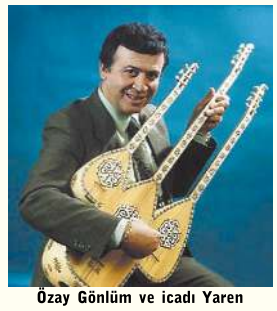
19. Bilirsen mi senlen niye küsmüşem... Devamında açıklıyor sebebi: 'Bahmadın yüzüme size gelende..."

20. On dört bin yıl gezdim pervanelikte... Haydar'ın efsaneleştiği başyapıt...

21. Karahisar kalesi yıkılır gelir, kakülü boynuna dökülür gelir... Karlı dağları aşacağız, bayramlaşacağız...

22. Mevlam bir çok dert vermiş, beraber derman vermiş... Karşılıklı gollerle maç devam ediyor...

23. Değirmen üstü çiçek... Oğlumu bebekken bu türküyle pek çok uyutmuştum...

Özay Gönlüm ve icadı Yaren

24. Hele yar yar, zalim yar, hain yar... "Zalim yar" olmasa, edebiyat da olmazdı valla...

25. Altı hızma mülayim, seni haktan dileyim... "Sen terle, ben sileyim" hakiki aşk çağrısı....

26. Kesik çayır biçilir mi... Ankara'nın her şeyi gibi, tren yolunun da gahi eğri gahi doğru olması...

27. Burçak yolması... Öncü kadın türküsü. "Sorun şu deyyusa" diyor, "kaç tarlası var?"

28. Bu gala daşlı gala... Ara ara bedenden oynamayan ruhu ne yapalım de mi biz?

29. Bir of çeksem karşıki dağlar yıkılır... "Ellerim mektubu gelmiş okunur, benim yüreğime hançer sokulur" pek acıklı...

30. Beyaz giyme toz olur, siyah giyme söz olur... En yakan tarafı "Zaten bende talih yok, seni benden alırlar" dediği yer...

31. Yazımı kışa çevirdin, bak gözümde yaşa Leylam... Hepimiz Mecnunuz, hepimiz gökte uçan kuş...

32. Yüce dağ başında yağan kar idim... Hikayede kırılma yaşanır ve şimdi uzaklardan bakan sen olursun...

33. Vardar Ovası... Ak topuklu beyaz kızlar, canımın içinde canlardır...

34. Bir evler yaptırdım Mori Ramizem, sazdan samandan... Nihayetinde iki gönül bir olunca, samanlık bağımsız sinema olma mı?

35. Çayeli'nden öteye, gidelum yali yali... Çay toplayan eller sağ olsunlar, varolsunlar...

36. Haburadan o yani pazaradur pazara... 'Zalimin kızı' yetmez gibi, 'Hayırsızın gelini' bi de...

37. Evlerinde lambaları yanıyor... "Deli olmuş" diyenler hiç mi delirmezler?

38. Evlerine vara gele usandım, ayağıma diken battı gül sandım... Aradaki 'Oooooo' nidası aşırı derecede kayda değer...

39. Acem kızı... "Burnu fındık, ağzı kahve fincanı" bir hayli iştah uyandıran bir tarif yalnız...

40. Sobalarında kuru da meşe yanıyor efem... Mehmet Efe ve Bocuklu Gelin baş rollerde...

41. Caney caney caney işte meydaney... Dar günde toz olanları paspaslayan türkü...

42. Arda Boyları... 'O gıymatlı İsmayıl' bariz rol çalar...

43. Manda yuva yapmış söğüt dalına... Öküzleri koruyalım, öküzleri torbadan düşürmeyelim...

44. Bilmem şu feleğin bende nesi var... En aklımda kalan yeri "Sanki benim mor sümbüllü bağım var" mısraı...

45. Şekerli misin vay vay... İnsan merak ediyor, entarisi ala benzeyende...

46. Sendeki kaş göz bende de olaydı vay... "Edalı küçük hanımdan" ayrılmak hiç de kolay olmoor...

47. Silifke'nin Yoğurdu... Bir ince 'damdan yuvarlanış' yaşanır...

48. Adanalı... "Evde duramıyom sana dadanalı" diyen var, daha ne diyebilir ki insan...

49. Aman Ormancı, canım Ormancı... Bay Mustafa'nın masum dama oynama arzusuyla başlayıp kara haberle nihayetlenen çalışma...

50. Iğdır'ın al alması... "Ne böyle sevda gördüm ne böyle ayrılıklar" diyen muhteşemlik...

("Gide gide bir söğüde dayandım", "Şeker Oğlan", "Zeytinyağlı yiyemem aman", "Kekliğim kınalıdır", "Bir dilim iki dilim üç dilim elma, gel sarıl boynuma almazsan alma" ve "Mezarımı derin kazın" yazmasam içime sinmeyecek güzellikler. Sonuncusu, nurlu yazarımız Yaşar Kemal tarafından seslendirilmiş. Dinlemeyenlere illa ki tavsiye ederim. Dünyanın en güzel halkına biz miyiz, bilmem, bilemem. Ama dünyanın en güzel halk türküleri bize ait, tüm kalbimle ve ruhumla biliyorum...)

---

* 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü ve de aynı gün dünyayı şenlendiren Sevgili Hatice Rüya'nın doğum gününü kalpten kutlarım...

vedatozdemiro@gmail.com

gelen kutusu

Erhan Güneş

İlke Ekbul

Osman Şahir

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 3 MART 2020 | Sayı: 703

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
UĞURCAN'IN PRODÜKSİYONCU KUZENİ PEMRA ORTAM'I TE BOĞAZA, AYAĞINA ÇAĞIRMIŞ BORÇ İSTEMİŞTİR. ULEN İSTEYE İSTEYE BENDEN Mİ İSTİYO DİYE UYUZ OLAN ELEMAN BELLİ Kİ BATAKÇI HATUNU SAVIP SİNİRLE EVE DÖNMEKTEDİR

BİZİMKİ BOĞAZDA BURADA YÜRÜMEK BENİM DE HAKKIM NİDASIYLA ROTASINDAN TAVİZ VERMEDEN İÇİN İÇİN OLTACILARLA DİDİŞEREK SİNİR HARBİYLE YÜRÜRKENE

APARATA BA!

KARŞIDAN BİSİKLET YOLUNDAN HİÇ OLTACILARI DERT ETMEDEN KENDİ HALİNDE, KANAATKAR Bİ EDADA SULH İÇİNDE Bİ ELEMAN GELMEKTE

GELEN ELEMANIN KABULLENMİŞ, BARIŞIK HALİNE İMRENİR; BU COĞRAFYADA BÖYLE TAKILMAK EN İYİSİ DERKENE

ORTAM?

HOPPALA KİM LA BU, BASKEYLE TANIDI

BEN NAİL, LİSEDEN. HATIRLAMADIN MI.

EVVET SİMA TANIDIK; AMA NEREDEN, SÖYLEMESE HAYATTA ÇIKARAMAYACAĞI Bİ TİP. LİSENİN SESSİZ ELEMANLARINDAN

İDDİASIZ GÖZLÜKLER, ŞAPKA VE ÇETİNKAYA STAYLA MONT

AA, NAİL. NAABER?

VAYY DEMEK İŞYERİN BOĞAZDA HA? ŞANSLISIN VALLAA OLTACILAR UYUZ ETMİYO MU SENİ DE?

İYİ VALLAA İŞTE. BEN DE ÖYLE Bİ HAVA ALMAYA ÇIKTIYDIM

HALA SEMTTE Mİ OTURUYON?

SEMTE YAKIN SAYILIR. KIZ ARKAAŞIMLA YAŞIYORUM

GENELDE TEK TABANCA HAVA ALMAYA ÇIKAN KENDİ HALİNDE MODEL

GEL O ZAMAN Bİ İŞYERİNE UĞRAYALIM BENİM DE ÇIKIŞ VAKTİ GELİYO. SENİ BIRAKIIM. ARABA YOK Dİ Mİ

İÇİMDE UKTEDİR SENARYO BİTİP FİLM ÇEKİLİNCE O EDEBİYAT HOCASINI BULUP GÖZÜNE SOKACAM, HANİ BENDEN Bİ BOK OLMAZDI, NOOLDU DİYİCEM

HOCADAN İNTİKAM FANTEZİLERİ

ELEMANDA HİÇ İHTİRAS YOK Kİ AMA

VAY KARDEŞİM ÇOK AFİLLİYMİŞ İŞYERİN

VALLAA BANA FARK YAPMAZ NEREDE OLSA ÇALIŞIRIM

YETER Kİ ÇAY OLSUN, ÇAYSIZ YAPAMAM. BEN MASKEYİ ÇIKARTMIYOM İSTERSEN SEN DE ÇIKARMA ŞİMDİ BİRİ BİŞEY DER

TEK TUTKUSU ÇAY MODEL

İŞTE BİZİM DÜKKAN DA BU

KİMSENİN YERİNE OTURMADIK Dİ Mİ

YOK RAHAT OL GENÇ ADAM

SANKİ YEĞENİYLE KONUŞUR NİDA: "GENÇ ADAM" AMMA TOPA DAHA FAZLA GİRMEZ

SANA MI KALDI TASASI?

SAKAL TRENDİNE ASLA KAPILMAMIŞ; SİNEKKAYDI

MİLLET CAM KENARI FİLAN DİDİŞİRKEN BU EN MUTEVAZİ KAPI KENARI AYAK ALTI YERE KANAAT ETMİŞ, SANDALYESİ EN RAHATSIZ SANDALYE AMA DERT EDİYO MU? HAYIR. ORTAM OLSA KAHROLURDU

MİLLET MASKE TAKMIYO AMA ONU BAĞLAMAZ. Bİ TEK KENDİNE BAKAR, ASLA SİDİK YARIŞI YAPMAZ MODEL

XBR SON DÜZLÜKTE ATAKTA SAYIN SEYİR-CİLER

AHA 5200 OLMUŞ, 2000 DAHA KAZAN-DIM OLEEY

BİTCOİN FIRTINASI

AHH ORTAM ŞU ELEMANIN ARKADAŞI OLUCAKTI Kİ NE TANTANA OLURDU

ŞİMDİ DE VERİLERİ EXCEL'E AKTARALIMM

KİME DİYON? GENELDE TEK TABANCA OLDUĞUNDAN KENDİ KENDİSİNE BU ŞEKİL TEKMİL VERİR

BİTCOİN Mİ? İŞİ OLMAZ

ESNEME VE KÜLTÜR FİZİK HAREKETLERİNİ HER FIRSATTA YAPAR

10 DAKKA OLDU GELELİ ORTAM ŞU MUHABBETE GİRMEYE GEDİK ARIYO

OPPSSS HAHA HIII

ONUN İSE YILLARDIR ŞU MUHABBETE GİREYİM DİYE EN UFAK Bİ DERDİ YOK

BEN DAYIMA SÖYLEDİM EN UYGUNU DOĞUBANK'TA. BEN BIRAKIRIM SENİ TEYZEMLERE.. ÇIKIYOM ŞİMDİ VAR MI BİM'DEN ALINACAK ANAM?

YA PEKİ SEN NASI KONUŞUYON ANANLA?

HER SÜLALEYE LAZIM İDEAL EVLAT, YEĞEN

HEMİ DE İDEAL Bİ AMCA, DAYI; NASI GÜZEL NASİHATLER VERİYODUR YEĞENLERİNE

HER TARAF ÇAKARLI DOLU, BÜTÇEYİ PASO MAKAM ARACINA YATIRIYOLAR BU NEDİR BE KARDEŞİM?

TRAFİĞE SİNİRLEN-MECE Mİ? YOK TABİİ

AKP REİS TANDANSLI ZARF ATAYIM DER NE LEHTE NE ALEYHTE TEK KELİME ALAMAZ, KAT'A RENGİNİ BELLİ ETMEZ NAİL

TÜMSEKTEN KAÇALIM BAKALIM ŞÖÖYLE

ONUN DA İHTİRASI ARABACILIKMIŞ MEĞER. MODEL YÜKSELTMEKTEN GERİ KALMAMIŞ, ARABAYI DA EDALI, AGRESİF OLMAYAN Bİ PERFORMANSLA KULLANMACA

YİNE KENDİ KENDİNE EDİMİNİ TEKRAR EDİP MANEVRASINA TAKTİR BEKLER Bİ HAL

TE KAPINA KADAR GÖTÜRECEK KADAR DA KERİZ DEĞİLDİR NAİL. E-5'TE İNDİRİR. YAN YOLA BAYIRDAN TIRMANIRKEN POZİSYON AĞIRINA GİDER ORTAM'IN

HERKES Bİ ŞEY OLDU Bİ TEK BEN OLAMADIM MNA KOYİİM. ULAN ŞU FİLM Bİ ÇEKİLSİN RANGE ALICAAM GÖSTERECEM GÜNÜNÜZÜ